

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 28

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince ince-
lenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli,
2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare
çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 28

Şubat 1994

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

© MAVİBULUT YAYINCILIK TİC. VE SAN. LTD.

YeniçarşıCd. 33/2 Ferah Apt. D.4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: 252 63 75 -76 Faks: 244 08 60

Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

Aylık dergi. Fiyatı: 20.000 TL.

Yıllık abone bedeli:

Yıllık 12 sayı: 200.000 TL.

Taahhütlü: 272.000 TL

Yurtdışı: DM 85

Yurtdışı Taahhütlü: DM 97

Kırmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki ile 127469 numaralı hesaba abone bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: Mustafa Delioğlu

Merhaba,

Fındıkfaresi sayfalarımızı bir kampanyaya ayırdık bu ay: **Eyc bi bi** değil **he be be** kampanyası. Biliyorsunuz, Türkçemizde "HBB" harfleri "he be be" olarak okunur. Oysa HBB televizyonu spikerleri, bir zamanlar Tanzimat dönemi Fransız hayranlarının "H" harfini "aş" diye okumaları gibi, Amerikan hayranlığı sonucu olsa gerek, aynı harfi eyc, "B" harfini de "bi" diye okuyorlar. Güzel Türkçemizin başka bir dilin okuma kurallarına gereksinmesi olmadığını düşünüyoruz. Bu nedenle de küçük ve önemsiz gibi görünen bu uygulamaya karşı çıkmayı gerekli görüyoruz. Eğer bizim gibi düşünüyorsanız dergimizin ortasındaki mektupları arkadaşlarınızla birlikte doldurup postalayınız. HBB televizyonu yöneticilerinin sesimize kulak vereceklerini umuyor, bu sesin gür çıkması için de hepinizin katılımınızı bekliyoruz. (Büyük küçük herkesin katılabileceği kampanyamızı basına da duyuracağız ve gelişmeleri sizlere iletteceğiz.)

Yaşasın güzel Türkçemiz!
Edebiyat ve sevgi dolu günler...

İçindekiler

Şemsiye	Ayla Çınaroğlu	3
Uç Uç Böceğim	Seza Aksoy	4
Gizem	Nezihe Meriç	12
Onu Tanıyorsunuz	Gülgün Ayrıl	16
Onu Seviyorum (17)	Fatih Erdoğan	19
Melampus ve Yılanlar	Francine M. O'Connor	20
Tomuzlan Hanım	Şeyda Özçalışkan	27
Gül Hanım'ın Annesi	Memduh Şevket Esendal	30
İpucu Bizden Çözümü Sizden	Turan Yüksel	34
Bir Kitap Bir Yazar		36

ŞEMSIYE

Ayla Çınaroğlu

Soğuk bir kış gününde
Alışverişe çıktık annemle.
"Hava iyice karardı
Ha yağdı ha yağacak,"
Dedi annem.
Ve aklına geldi birden:
"Bir şemsiye alayım kendime şurdan
Hazır çıkmışken."
Girdik şemsiye satan bir dükkâna.
Aman aman, ne çok şemsiye var burda...
Çeşit çeşit, renk renk;
Çizgilisi, çiçeklisi, karelisi, beneklisi;
Kısa, uzun, oymalı sopalısı;
Kıvrılıp katlananı, omuza asılanı...
Annem düşünüp dururken
Hangisi uyar mantoma diye,
Gözüm takıldı, orda, yukarda
Mavi, pembe, yeşil, sarı, renk renk çiçekliye,
"Anneciğim," dedim, "Ne olur
Şu çiçekliyi alsana."
"Ama çok renkli o," diyecek oldu annem
"Evet," dedim, "Çok renkli, ne güzel..."
"İyi ama bilmem ki,
Benim yaşıma gider mi?"
O anda atıldı satıcı hemen:
"Aman hanımefendi," dedi,
"Bunu düşünmeniz için henüz çok erken."
Gülümsedi annem, biraz düşündü.
Sonunda kararını verdi.
Satın alıp çıktık dükkândan çiçekli şemsiyeyi
Çıktık ki, o da ne, dışarda sanki şenlik var.
"Heey, yaşasın, kar yağıyor, kar..."
Hemen açtı yeni şemsiyesini annem
Ve birden, karlarla birlikte
Renk renk çiçekler yağmaya başladı
gökyüzünden.

Res.: Gözdem Yıldırım

UÇ UÇ BÖCEĞİM

Seza Aksoy

Resimler: Ferit Avcı

4

Sekizine yeni girmişti Işık. Kara, kocaman gözleriyle üzgün üzgün televizyon izliyordu. Nasıl üzüldüğünü kızıcağız. Reklamlardaki küçük kız, "Bu benim şampuanım," deyip, elindeki kırmızı renkli o güzel şişeyi nerdeyse Işık'ın gözüne sokacaktı. Ardından Selin'in makyaj kutusunu, Sinem'in kokulu kalemlerini anımsayıp ağlamaklı oldu.

Işık'a öyle geliyordu ki, reklamlardaki kızın böyle dertleri yoktur. Ne çantasında "pek zayıf yazılı bir ödev kağıdı, ne de kağıdı görünce yüzünü buruşturacak bir annesi vardır. Işık, adı gibi biliyordu ki bu kızın öğretmeni en iyi öğretmendir. Ödevler yanlış yapılsa, hatta hiç yapılmasa bile hiç kızmaz.

Ödev kağıtlarının üstüne de sanki çok gerekliymiş gibi kocaman kocaman "pek zayıf yazmaz. Sonra bu kızın Ayça adında bir arkadaşı da yoktur. Ayça olmayınca oyuncakları, hele barbileri ben de oynayayım diyen biri de olmaz. Ah! Ne kadar şanslı bir kız bu. Işığın gözleri doldu. Daha çok üzülsün diye onu yatağına yolladılar.

Pazar

Sonunda, bütün hafta beklediği gün geldi. Çoğu zaman olduğu gibi can sıkıntısını da beraberinde getirdi. Kapılarına gidip yüzlerce kez yalvardığı halde üst katta oturan Ayça onunla oynamak istemedi. "Ama n'olur bir kerecik oynayalım," dedi Işık. Ayça, "Barbilerinle

oynatırsan gelirim," dedi.

"Ama onlar benim barbilerim. Bak! Sana bir şey söyleyeyim. Ben oynayayım sen de beni seyredersin. Olmaz mı?"

"Olmaz" dedi Ayça.

Sanki bunlar yetmezmiş gibi annesi o akşam Işık'ın hiç sevmediği yemekleri yaptı. Bamya sündüğü için, pilav koktuğu için, patlıcan da patlıcan olduğu için Işık aç kaldı.

Okul

Işık Pazartesi günlerini hiç sevmezdi. Çünkü Pazartesi demek okul demektir. Okul demekse öğretmenin, "Yine yapılmamış ödevler," diye başını sinirli sinirli sallaması demektir. Önünden biri itiyormuş gibi ağır aksak okula yollandı zavallı kız. Bir yandan da ağzındaki şekerlerin nasıl bu kadar çabuk eriyip yok olduklarına üzüldü durdu. Tam o sırada sınıf arkadaşı Ayşe nefes nefese ona yetişti. Işık da, Ayşe istemesin diye bütün şekerleri ağzına atmak zorunda kaldı. Okula kadar

hiç konuşmadan böylece yürüdüler. Sınıfın kapısına gelince Ayşe onu bırakıp koşmaya başladı. "Niçin koşuyor? Neler oluyor?" diye Işık da onun peşisıra koştu. Koşarken ağzındaki şekerlerden biri yere düştü. İşte o sırada Gülü gördü. Önce Ayşe, sonra öbür kızlar Gül'e doğru koştular. Çevresini sardılar. Işık da istemeye istemeye

onların arasına sokuldu. Aptal kızlar Işık'ın Gül'e söylemeyi düşündüğü her şeyi söylediler. "Günaydın." "Günaydın." "Bu gün saçların ne güzel olmuş." "Ödevlerin hepsini yaptın mı?" "Ne olur bana yardım eder misin?" "Bu gün bize gelir misin?" Sonra Ayşe şöyle dedi: "Ben yarın yüzme okuluna kayıt olacağım. Geliyor musun?" Gül, "Ben de istiyorum," dedi. "Ama bakalım babam izin verecek mi?" Ayşe, "Babana birlikte gidip sorarız," dedi. "Sen gitmezsen ben de gitmem." İki kız elele verip hopladı. Işık şaşkınlıktan bütün şekerleri yuttu. Sonra

da kendinin şöyle bağırdığını duydu. "Sen gitmezsen ben de gitmem!" Kızlar dönüp ona baktılar. Işık bu kez bağırırken epey zorlandı. "Yarın ben de yüzme okuluna kaydolacağım. Ama Gül gitmezse ben de gitmem." Gül neşeyle zıpladı. "Ne güzel, ne güzel. Üçümüz birlikte yüzeceğiz. Ama yüzme okulu burada olsaydı ne iyi olurdu. Hepimiz birlikte yüzerdik."

Tam o sırada oğlanlardan biri, "Öğretmen geliyor," diye bağırdı. Sevimsiz gün böylece başlamış oldu.

Salı

Salı günü okul dönüşü annesi Işık'ı yüzme okuluna götürdü. Küçük kız çok mutluydu. Başına geleceklerden habersizdi. Kayıt odasında Sinemle karşılaştılar. Sinem çok uzun boyluydu. İnsana tepeden bakardı. Işık'ı görür görmez, "Gül yüzme okuluna gelmeyecek biliyor musun?" dedi. "Ama nasıl olur? Ben onunla dün konuştum," diyecek oldu Işık. Sinem ters ters, "Olsuuun..." deyiverdi. "Ben daha bu sabah konuştum. Babası izin vermemiş. Bu yıl da mandolin

dersi al. Gelecek yıl gidersin demiş. Yaaaa..." "Aaaa... O mandolin mi çalıyor?" dedi Işık. "Eveet.. Hem de ne güzel çalıyor, bir bilsen. Gelecek yıl okulda konser vereceğini de bilmiyor musun yoksa?... Selin ve Hakan'la birlikte. Öğretmen istemiş. Yaaaa..." "Aaaa..." diye şaşkın şaşkın bakakaldı Işık. Sonra da annesinin elini çekip yüzme okuluna gitmek istemediğini söyledi. "Neden?" "Hiiiiç... İşteeeeee..."

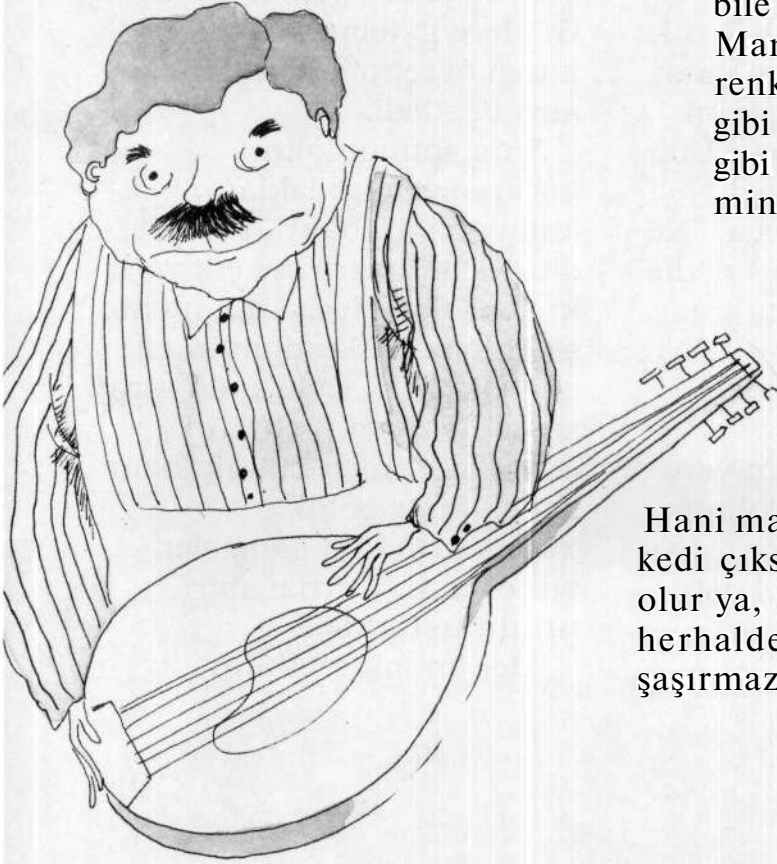
Anlaşılan annesi bu çok mantıklı yanıtla rahatlamamıştı. Bu yüzden olsa gerek, yol boyunca söylendi durdu. Doğrusu Işık yüzme okulunu hiç istemediğini yeni anlamıştı. Yeryüzünde istediği tek şey mandolin çalmaktı. Ah! Bir mandolini olsa... İçi içine sığmıyordu Işık'ın. Annesine de böyle söyledi. Sonra şu yanıtı alınca şaşırdı kaldı. "Az önce aynı şeyleri yüzme okulu için söylüyordun. Unuttun mu? Maymun iştahının tekisin sen."

Çarşamba

Böylece ertesi gün annesiyle birlikte Yüksek Kaldırım'a mandolin almaya gittiler. Müzik aleti satan bütün

dükkanları dolaştılar. Acaba hangisi Gül'ün mandolininin aynısı? Küçük kız bir türlü karar veremiyordu. Yoruldukça karnı biraz daha dışarı çıkıyor, karnı çıktıkça eteklik biraz daha aşağı düşüyordu. Sonunda yaşlı bir satıcı onlara en güzel mandolini gösterdi. "Bu en iyisidir. Pahalıdır. Doğru. Ama en iyi ağaçtandır madam."

Işık, "Ben arkadaşımın mandolininden istiyorum." dedi. 'Acaba o da sizden mi aldı? Adı Gül. Geçen kış almış." "Durun bakayım. Gül mü dediniz? Evet, evet.

Hatırladım. Nasıl unutturum canım. Adı Gül'dür. Benim torinin adından. Rozi gibi. Bakiniz! Bu mandolin onun kardeşidir. Ama daha güzel bir kardeş."

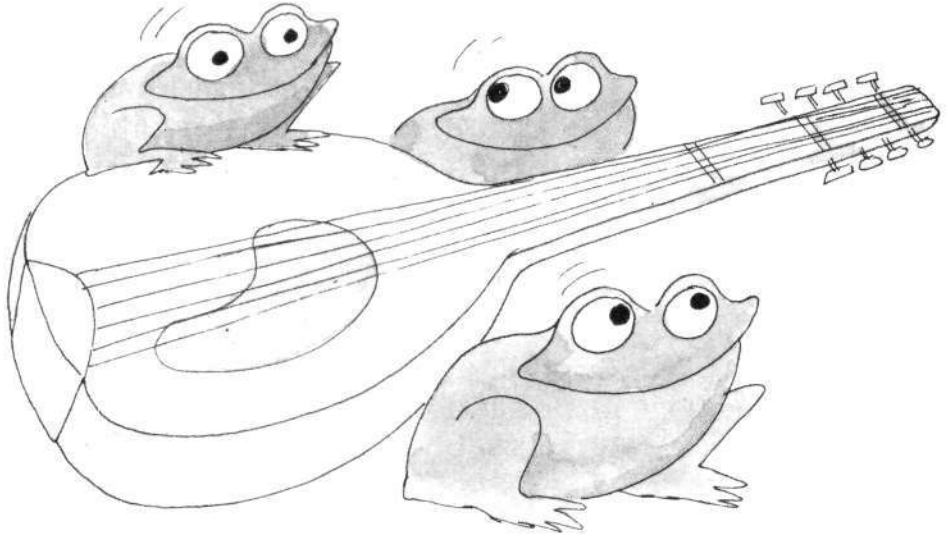
Mandolin insanın küçük kardeşi gibidir. Kardeş de insanın malıdır. Çocuk istemezse ona kimse dokunamaz. Sevemez. Işık böyle düşünüyordu. Üstelik Işık'ın bir kardeşi bile yoktu. Ama Ayça bir türlü anlamak istemiyordu. "Bir kere çalayım. N'olursun!" deyip duruyordu. Ne çalması! diye düşündü Işık. "Mandolinime dokunmasına

bile izin vermem."

Mandolin kırmızı renkliydi. Nar gibi, ateş gibi kıpkırmızı. Güneş gibi pırıl pırıl. Sapında minik sekiz düğmesi var.

Kar gibi ak. Sekiz de teli. Işık'ın çalmasını bekliyor. Küçük kız keyifle ve olanca gücüyle tellere dokundu.

Hani mandolinden çizmeli kedi çıksa, cin çıksa, ya da olur ya, yedi başlı dev çıksa herhalde Işık bu denli şaşırmazdı. Bir, iki, üç, dört,

beş... Evet tamıtamına beş kurbağa mandolinin karnından zıplayıp çıktı. Halının üstüne hopladı. Vrak, vrak, vrak... Işık donup kaldı. Kurbağalar patlak gözlerini kocaman açıp ona baktı. Üçü kahverengiydi. İki yeşil. Halının deseni gibi. Ayça, "Ne kadar kötü çalışıyorsun." dedi. "Kurbağa vraklıyor sandım. Benim çalmama izin vermiyorsun. İşte ben de gidiyorum."

Işık mandolini hemen yere attı. Kurbağalar mandolinin içine kaçtı. "Elim acıyor," diye bağırdı Işık. Annesine koştu. "Anne! Kurbağalar, kurbağalar..."

Annesi, "İlk çalışta melodi çıkaracak değilsin ya. Kurbağa sesi de çıkar, gıcirtı da. Hadi Güllere gidelim. Bakalım hangi öğretmenden ders alıyor?" dedi.

Annesi mandolini korkusuzca kucakladı. Işık ona yan yan baktı. Hani ne olur ne olmaz. Yine çıkıverir kurbağalar diye. Ama hiçbir şey olmadı. Mandolinin çıtı bile çıkmadı. Uslu uslu etrafı seyredip durdu. Gül'ün odasına girince küçük kızın keyfi yerine geldi. Yanaklarındaki gamzeler çukurlaştı. Kurbağaları unutmuştu bile.

"Benim mandolinim

seninkinden daha güzel," diye düşüncesini hemen ilk anda söyleyiverdi. "Hiç de bile," dedi Gül. Suratını astı. "Ama seninki eskimiş. Hem de rengi kahverengiii..." diye üsteledi Işık. Gül o zaman, o eskimiş, kahverengi mandolini çalmaya başladı. Do re mi fa sol sol sol sol, la fa do la sol... Aman tanrım! Gül ne kadar güzel çalıyordu. Bir yandan da şarkıyı söylüyordu. Işık, o söylerken semiz kazları, hain sansarı görür gibi oldu. Neden o da Gül'e eşlik etmesin? Mandolini kucakladı. Tellere dokundu. Veee... Aman tanrım! Bu da nesi! Işık gözlerine inanamadı.

Bu kez mandolinden çıkanlar iki tane kocaman keçiydi. Ufak boynuzlu, çirkin sesli, şaşkın mı şaşkın iki keçi. Mei mei mei... Işık'ın ucu saçaklı deri eteğini yaprak sanıp kemirmeğe başladılar.

"Keçiler... Keçiler..." diye çığlık atıp, odada koşmaya başladı Işık.

Anlaşılan Gül keçileri görmemişti. Işık'ın haline katıla katıla gülüyor, bir yandan da şöyle diyordu: "Keçileri mi kaçırdın sen kızım. Mandolini öyle bir yere attın

ki, düğmesi eteğine takıldı. Telleri de sallanıyor bak!"

"Yani keçi seslerini de duymadın mı?" dedi Işık. Gül "Duydum, elbet," dedi. "Mandolin çalmayı bilmediğin için keçi sesleri çıkardın. Bilseydin birlikte kuş cıvıltıları çıkarırdık."

Işık eve dönerken somurttu durdu. Mandolinin haline de hiç üzülmedi doğrusu. "Oh iyi oldu," diye düşündü. "Keşke sapı da kırılseydi. Gül ile arkadaş olmak bir yana, bu mandolinin yüzünden komik bir duruma düşmüştü Işık. Gül kimbilir arkadaşlarına neler anlatacaktı. "Ay çok komik şu Işık. Vallahi!" diyecek. "Hiçbir söylediğine inanmayın. Üstelik mandolin çalmayı da beceremiyor."

Işık hırsından nerdeyse ağlayacaktı. Annesi de inadına "Üzülme canım bu kadar," diyordu. Nasılsa öğretmen yarın gelecek. Düğmeyi yerine takar. Telleri de yenileriz. Olur biter."

Gerçekten de öğretmen ertesi gün düğmeyi takmakla işe başladı. Sonra da mandolini Işık'ın eline tutuşturup şöyle dedi: "Onu okşar gibi tut. Sen onu sev ki o da sana alışsın.

Sevsin. Tellere hafifçe dokunmaksın. Böyle."

Işık önce kucağındaki mandoline, sonra öğretmene kuşkuyla baktı. "Yani o zaman keçi sesleri, kurbağa vraklaması çıkarmaz mı?" dedi. Öğretmen, "Onun dilinden anlarsan sana en güzel sesleri çıkarır," dedi. "Hangi dili?" Işık bu soruyu sormak zorundaydı. Çünkü ne zaman elini mandoline sürse canı yanıyordu. "İşte öğretmen de dili var," dedi. Dili olan birinin dişi olmaz mı? Nur teyzenin tombul bebeği gibi, çamaşır mandalı gibi düpedüz Işık'ın elini ısırtıyor bu mandolin. Öğretmen nedense şöyle bir yanıt verdi. "Müzik dili yani. Müziğin dili notalardır. Müzik aleti çalan biri bu notaları mutlaka bilmeli."

Zavallı kızın bu dil sorunu yüzünden kafası iyice karıştı. Kafası karıştıkça notaların yerini şaşırıp öğretmeni çılgına çevirdi.

Öğretmen yine de geldi. Bir, iki, üç, dört, beş, tam altı hafta böylece geçti.

Isırmalar azalmıştı azalmasına. Ama belli mi olur? Bir de bakarsın ısırtıvermiş. Ya

da fareler çıkıvermiş içinden. Doğrusu Işık'ın mandoline hiç mi hiç güveni yoktu. İşte bu yüzden olabildiğince hafif dokunuyordu tellere. Sonra da ne olacaksa bir an önce olup bitsin diye hızlı hızlı çalışıyordu. O zaman da öğretmen, "Koşma. Koşma," diye bağırtıyordu. Küçük kız anlamıyordu. Ne koşması? Nereye koşacak? Yorgunluktan parmak oynatacak hali mi vardı Işık'ın.

Hani ona kalsa çoktan bu başbelası gardrobun üstüne atılmış, ya da elini ısırsın diye Ayça'ya verilmişti. Gelgeldim öğretmen üsteleyip duruyordu. "Gül yeni bir parça çıkardı. Bakalım biz de çalabilecek miyiz!" Ya da Gül onu görür görmez şöyle deyiveriyordu: "Müzik dersleri nasıl gidiyor? Sen de bizimle konser vereceksin değil mi?" Işık ona ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Zaten bir önceki derste öğretmenle aralarında şöyle bir konuşma geçmişti.

Öğretmen: "Sen konsere niçin gidersin Işık?"

Işık: "Gofret yemek için. Bir de aralarda annem bana gazoz alır."

Öğretmen: "Olmadı. Konsere

güzel bir müziği dinlemek için gideriz. Güzel şeyler paylaşıldıkça insanlar mutlu olurlar. Sen hiç kapı gıcirtısı dinlemek için konsere giden birini duydun mu?"

Işık: "Duymadım."

Öğretmen: "Peki neden bana bu gıcirtıları dinletiyorsun?"

Işık'ın korkudan yüreği ağzına geldi. Mandolinden dışarı çıkamadıkları için seslerini kesen kurbağalar, keçiler gibi, tanrıya şükür kapı da dışarı çıkamadı. Işık, "Herhalde çok büyük olduğu için," diye düşündü.

Nisan ayı gelmiş, havalar ısınmıştı. Işık ne yüzme biliyor, ne de mandolin çalabiliyordu. Öğretmen, yüzme öğretirken babasının yaptığı gibi "Oldu. Oluyor." diye oyalayıp duruyordu küçük kızı. Işık denizde değildi ki öğretmen gözyaşlarını deniz suları sansın. Mandolinin üstü gözyaşlarıyla parlamaya başlamıştı bile. Tam o sırada öğretmen, "Çok iyi. Bir daha." diye Işık'ı yüreklendirdi. Işık inanmadı. Yeniden çaldı.

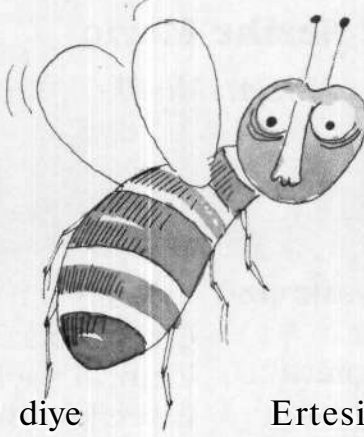
"Arının kuyruğunda sipsivri bir diken var." "Devam. Aferin." Mandolin neşeli neşeli devam etti. "Gülün tomurcuğunda bizleri bekleyen var."

Odayı mis gibi bir gül kokusu doldurdu, tatlı bir kır havası küçük kızın

gözyaşlarını kuruttu. Mandolinin içinden kuşlar çıktı, cıvıladı. Kelebekler, arılar uçuştular. Pembe, minik bir yarım neşeyle Işığın ağzına yerleşti. "Bak anne! Çalabiliyorum artık."

Ertesi gün mandolinden küçük bir arı çıktı. "Çalış, çalış," diye vızıldadı. Işık ödevini bitirdi. Başka bir gün kırmızı bir uğurböceği çıktı. Işık onu Ayça'ya verdi. Birlikte barbi oynadılar. Ayça "Seni seviyorum, Işık," dedi. Kuşları, kelebekleri, sarı kırmızı, pembe uğurböceklerini Gül'e Hakan'a, Selin'e, Sinem'e ve öbür arkadaşlarına dağıttı.

Uç uç böceğim...

Gizem

Nezihe Meriç

izen: Mistik

12

Gizem daha uyanır uyanmaz huysuzlanmaya başlıyor. Annesi de kızıyor haklı olarak. Halasına diyor ki:

"Bu ocuęa ne oldu anlayamıyorum. Öyle bir mızırtı oldu ki iime baygınlık geliyor. Böyle sıska olmasa, vallahi basacağım sopayı. Bi sopa bi sopa, görecek gününü." Annesi konuşurken, susuveriyor Gizem. Onun ne dediğini duymak istiyor da ondan. Annesi susunca bastırıyor yalancıkdan ağlamayı:

"Yaaa, yaaa, hıı, hm..." Annesi bağırıyor.

"Viyaklama Gizem, yanma gelirsem çok fena olacak!"

Halası Gizem'i çok seviyor. Çünkü o küçücük, yumuşacık, kumral saçları ipek gibi, incecik yüzlü, sivri çeneli, sarı ela gözlü minicik bir kız, daha beş yaşında ama, çok akıllıdır. Hiç böyle yapmazdı. Sabahları hep gülerek uyanırdı. Ona ne oldu böyle, halası da anlayamıyor. Gidip onun yatağının ucuna oturuyor. Gizem hemen yatağında derttop olup, başını yastığının altına saklıyor. şımarıyor:

"Git! Git! İstemiyorum." Halası sesini çıkarmıyor önce. Sonra, Gizem'in hiç duymadığı aksi, kalın bir sesle, "Bana bak Gizem!" diyor. Gizem yle şaşırıyor ki, mızırdanmayı

kesip, sessizce sözün arkasını bekliyor. Halası sözünü sürdürüyor:

"Ben senin halanım. Öyle değil mi? Şuraya evinize iki günlüğüne konuk geldik. Ne bu senin yaptığın. Dışarda çay sofrası hazır. Çayımız kaynadı, ne güzel zeytinimiz var, peynirimiz var. Eniştten gidip taze ekmek aldı, simit aldı. İnsan daha ne ister? Sana çilek reçeli de yapıp getirdim. O da var. E, daha ne! Ekmekleri kızartırız. Üzerine reçel süreriz, oooh..." Gizem

halasına çok hak veriyor. Onun yumuşacık sesini özlüyor. Örneğin şöyle der her zaman:

"Aman efendim benim Gizem'im uyanmış, güzel kızım uyanmış. Gel halana sen, gel bir tanem." Gizem hemen koşar, onun kucığına çıkar, göğsüne sokulur. Halası şişmandır, yumuşacıktır. Çok güzel kokular sürer. Oysa şimdi, sesi çok fena. Gizem neye uğradığını şaşırıyor ama, bozuntuya vermiyor. Huysuzluğunu sürdürüyor.

"Yaaaaa! Bana ne!" Halası fırlayıp kalkıyor yatağın ucundan. Gene o aksi sesle

"Aman tanrım!" diyor.

"Bu sözleri duvara söylemişim sanki. Hale bak. Bi kulağından girmiş öbüründen çıkmış. İyi. Ağlayacaksan kendi kendine ağla. Hadi bakalım bizi rahatsız etme. Bırak çayımızı tadıyla içelim. Kapıyı çekiyorum. Sesini duymak istemiyorum. Ona göre. Ya da çeker giderim kendi güzel evime. Ne bu be!"

Aa! Bu ne biçim hala? Hiç böyle şeyler söylemezdi.

Şaşıyor Gizem.

Peki neden böyle yapıyor halası

acaba? Çünkü,

Gizem'in hiçbir

neden olmadan

huysuzlanmasına

kızıyor da ondan.

Peki Gizem neden

huysuzlanıyor?

Bilmiyor ki! Neden

acaba? Üüüüüf!

İçinden öyle bir

sıkıntı geliyor ki,

onların sofrada

olduklarını

düşündükçe.

Kızarmış ekmek

kokusu ona kadar

geliyor. Birden bağılıyor.

"Yaaaaa! Ben de çay içicem!"

İşte halasının tatlı sesi:

"A, uyandın mı sen. Hadi gel canım. Bak ne güzel paşa çayı yapacağım sana."

Ooooh! Neyse. Ama arkadan hemen annesinin kızgın sesi geliyor:

"Önce yüzünü yıka!"

Bu ses hiç hoşuna gitmiyor Gizem'in. Yataktan inerken kendi kendine usulca fısıldıyor:

"Yıkamıycam işte!"

Onu Tanıyorsunuz

Z

Gülgün Ayrıl

TAHTA MASAYA bitişik
iskemleye çöker gibi oturdu.
Bir anda tüm dünyası
kararmıştı sanki...

İlk kez 1800 yılının o
karanlık gününde başlamıştı
belirtiler. Konduramamıştı...
Kondurmak istememişti bunu
kendine, o ilk uğursuz
belirtileri duyumsadığında.
Çıldırarak gibi olmuştu bir an.
Neyse ki kısacık bir andı bu ve
sonra hemen geçivermişti...

Ama insanlardan kaçmaya
başlamıştı farkına varmadan.
Ve daha büyük bir hırsla
sarılmıştı her defasında
tutkulu olduğu müziğe. Tek
tesellisi müzikti... Tek sığınağı
da... Yıl 1802'ye gelip
dayanınca, acı gerçeği tüm
çıplaklığı ile gözlerinin önüne
sermişlerdi... Rahatsızlığının
geçmeyeceğini, üstelik gitgide
artacağını söylemişlerdi ona.
Ve o günden sonra ölümü
özler olmuştu. Hatta kendini
öldürmeyi bile düşünmüştü...
Bunu yürekten istemişti. Her
defasında da müziğe olan
tutkusu bu isteğine hep karşı

çıkılmıştı...

Gözleri taa uzaklarda bir
noktaya takıldı kaldı. Doğduğu
kente gidivermişti bir anda.
Bonn'da geçen çocukluk
günlerine... Babası, onun çok
küçük yaşlarda müziğe yatkın
olduğunu söylerdi hep. Hatta
onu Mozart gibi harika çocuk
yaratmaya uğraştığını da
anlatırdı. Babası... Ne hoş
adamdı... Çocukluğu, elini
uzatsa tutacakmış gibi hemen
yakınındaydı sanki. Babası da
aynı büyük babası gibi
müzisyendi ve geçici prenslik
kilisesinde tenordu o
zamanlar. Ah içkiye bu denli
tutsak olmasaydı...

"Babamın istediği gibi bir
harika çocuk olamadım," dedi
kendi kendine. Ama
gençliğinde kendinden söz
ettirmeyi başarmıştı. Müziğin
temelini Christian Neefe'den
öğrenmişti. Piyano ve keman
çalmayı, besteleme konusunda
ilk bilgileri ondan almıştı.

1782'de de orkestra
klavsencisi olarak Neefe'nin
yerine geçivermişti. 1787'de

gösterdiği başarı ise ona Viyana kapılarını açmıştı. Köln başpiskoposu Maximillian Franz buna önayak olmuştu. İşte Mozart ile ilk kez o zaman orada tanışmışlardı. Ve Mozart'ın kendisi hakkında söylediği o övgü dolu sözleri hiç unutamıyordu. "Bu genç bir gün bütün dünyada kendisinden söz ettirecek." Sözleri doğru çıkmıştı, ama neye yarardı?.. Kulakları artık hiç duymuyordu ki... Kulaklarını iki eliyle kuvvetlice bastırdı. Tüm dünyaya haykırırcasına acıyla bağırdı... "Sizleri artık hiç duyamayacağım... Hakkımdaki eleştirileriniz, olumlu da olumsuz da olsa sizleri asla duyamayacağım artık."

İçki şişesini öteye itti. Gözlerini içki şişesinden olabildiğince kaçırmaya çalıştı. Annesinin ölümünden sonra babası kendini iyice içkiye vermişti... Ve mali dengesi bozulan ailenin geçimi genç yaşta omuzlarına çöküvermişti...

"Hayır!." diye bağırdı yeniden. "Ben içkinin tutsağı olmayacağım." Zaten annesinin ölümünden sonra da Bonn'a bir daha hiç

dönmemişti. Fransız orduları Ren kıyılarını istila ederken, o da Bonn'dan bir daha hiç dönmemek üzere ayrılıp Viyana'ya gelmişti ve bir daha da hiç ayrılmamıştı buradan...

Oturduğu masanın başından kalktı. Piyanonun önünden geçerken, parmakları anlamsızca tuşların üzerinde gezindi. Sonra hepsine birden kuvvetlice bastı. Ve acı acı güldü. Camın önünde ayakta dikilip öylece durdu.

Sonbaharın getirdiği bir hüznün vardı dışarıda. Doğduğundan beri kaç sonbahar gördüğünü düşündü ister istemez. Ve kafasının içinde çabucak bir hesap yaptı... Şu anda 49 yaşında olduğuna göre... İç i yine acıyla doldu. Demek 1819 yılının bu uğursuz gününde dedikleri çıkacak ve tamamen sağır olacaktı.

Oysa biraz önce her şey ne kadar farklıydı... Kirlardan alabildiğince coşkuyla koşarken... Sararmış yaprakların hışırtısını dinlerken. Böceklerin vızıltısını, kuşların ötüşünü ve rüzgarın sesini duyarken. Sonra ne olmuştu da sessiz bir dünyada bulmuştu kendini? Artık ne yaprakların hışırtısı

vardı, ne böceklerin vızıltısı, ne de kuşların ötüşü... Tüm çabalarına rağmen hiçbirini duyamaz olmuştu bir anda, hiçbirini...

Gözlerinde kuruyup kalan yaşlar şimdi usul usul dökülüyordu. Umutsuzca kırlara baktı yeniden. O çok sevdiği kırlara da artık hiç çıkmayacaktı. Zaten yaprakların hışırtısını, böceklerin vızıltısını, kuşların cıvıltısını, derede akan suyun şırıltısını duyamadıktan sonra, yaşayıp da kırlarda dolaşmanın ne anlamı vardı ki?..

18

Giullietta'yı düşündü. Öğrencisi ve ölümsüz aşkı Giullietta... Ay ışığı sonatını ona adamıştı. Onu çaldığı zaman Giullietta'nın hayali dans ediyordu kırlarda. Sayfalar dolusu ne çok aşk mektubu yazmıştı ona. Camın kenarından ani bir kararla ayrıldı. Mektupların bulunduğu çekmecenin başına geldi. Tüm duygularını, sahibine hiç ulaşmayan bu mektuplarda dile getirebilmişti... Sonra o bir kontla evlenince... Ömür boyu sürecek yalnızlığın tutsağı oluvermişti.

1795'te ilk kez halk karşısına çıktığı anı anımsadı. Programda Mozart'ın bir eseri ve kendi iki piyano konçertosu yer almıştı. Sonra Nürnberg, Prag ve Dresden'de konserler vermişti. Berlin'de Friedrich Wilhelm H'nin karşısında bile çaldı. Üstelik çağdaşlarının aksine yapıtlarının yayınlanmasından önemli bir gelir de elde etmişti. Basılan ilk eseri de Dresler'in bir marşı üstüne klavsen için çeşitlemeleri idi.

Başını iki elinin arasına aldı. Kulakları uğulduyor beyni zonkluyordu. "Gerçekten yaşamaktan korkuyor muyum ben?" diye sordu kendi kendine. "Peki ne oldu benim müziğe olan tutkum?" Sonra içinden yükselen sese meydan okurcasına yerinden hızla kalkıp, piyanonun başına oturdu... Dokuzuncu senfoni, çoktan kafasının içinde şekillenmişti bile...

Not: Sanatçı, tamamen sağır olduktan sonra, sekiz yıl daha yaşamış ve bu süre içinde beste çalışmalarına hiç ara vermemiştir. 26 Mart 1827'de Viyana'da sirozdan öldüğünde, ardında pek çok yapıt bırakmıştır.

Geçen ayki ünlümüz Alexander Graham Bell'di.

H.B.B. televizyonu yöneticilerine:

Bizler, **Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi'nin** okurları olarak, güzel Türkçemizin doğru kullanılmasını, bugünün büyükleri olarak sizlerin yarının büyükleri olan bizlere, dilimizi iyi kullanma konusunda örnek olmanızı diliyoruz. Bu nedenle, **Has Bilgi Birikim** sözcüklerinin kısaltılmış biçimi olan H.B.B'nin, bu televizyonun spikerleri tarafından

"eyc bi bi"

olarak okunmasını Türkçemize yapılmış bir hakaret olarak değerlendiriyor, bu kısaltmanın Türkçemizdeki harf okunuş kurallarına göre

"hebebe"

olarak okunmasını istiyoruz. Bu televizyon kanalının yöneticileri, spikerlerine, kendi Türkçe adlarını İngiliz dili yerine, Türk dili kurallarına göre okutma kararı almadıkları sürece, bu kanaldaki hiçbir programı izlemeyeceğimizi ve büyüklerimizin de izlememeleri için çaba harcayacağımızı duyururuz.

Yaşasın güzel Türkçemiz!

Adım soyadım:

Yaşım:

İmzam:

Adım soyadım:

Yaşım:

İmzam:

Adım soyadım:

Yaşım:

İmzam:

Adım soyadım:

Yaşım:

İmzam:

Adım soyadım:

Yaşım:

İmzam:

Gönderen:

HBB TELEVİZYONU

BÜYÜKDERE CAD. 187

80720 Levent İstanbul

Buradan katlayıp tel zimbasiyla kapatarak zarfsız olarak postalayabilirsiniz.

H.B.B. televizyonu yöneticilerine:

Bizler, **Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi**'nin okurları olarak, güzel Türkçemizin doğru kullanılmasını, bugünün büyükleri olarak sizlerin yarının büyükleri olan bizlere, dilimizi iyi kullanma konusunda örnek olmanızı diliyoruz. Bu nedenle, **Has Bilgi Birikim** sözcüklerinin kısaltılmış biçimi olan H.B.B'nin, bu televizyonun spikerleri tarafından

"eyc bi bi"

olarak okunmasını Türkçemize yapılmış bir hakaret olarak değerlendiriyor, bu kısaltmanın Türkçemizdeki harf okunuş kurallarına göre

"he be be"

olarak okunmasını istiyoruz. Bu televizyon kanalının yöneticileri, spikerlerine, kendi Türkçe adlarını İngiliz dili yerine, Türk dili kurallarına göre okutma kararı almadıkları sürece, bu kanaldaki hiçbir programı izlemeyeceğimizi ve büyüklerimizin de izlememeleri için çaba harcayacağımızı duyururuz.

Yaşasın güzel Türkçemiz!

Adım soyadım:

Yaşım:

İmzam:

Adım soyadım:

Yaşım:

İmzam:

Adım soyadım:

Yaşım:

İmzam:

Adım soyadım:

Yaşım:

İmzam:

Adım soyadım:

Yaşım:

İmzam:

Gönderen:

HBB TELEVİZYONU
BÜYÜKDERE CAD. 187
80720 Levent İstanbul

Buradan katlayıp tel zımbasıyla kapatarak zarfsız olarak postalayabilirsiniz.

Onu Seviyorum... (17) Fatih Erdogan

DEDEM KULÜBENİN arkasından, "Fırtına gelecek," diye sesleniyor. Fırtına iki anlama geliyor benim için. Keçi içeri alınacak ve dedem ateşi yakıp bana bir şeyler anlatacak. Keçinin ipini çözüp içeri alıyorum. İçerde bağlamak gerekmiyor onu. Ocağa yakın bir yerde kendiliğinden duruyor. Dedem kucığında odunlarla giriyor. Meşin yeleğinin cebinden çıkardığı çakmağıyla çırayı tutuşturuyor. Çıranın alevi büyüüp dedemin elini yalamaya başlıyor. Çabucak odunların arasına sokuşturuyor onu dedem. Az sonra çıtırtılı pıtırtili sesler dolduruyor kulübenin içini.

"Ne zaman gelecekler?" diye soruyorum bir kez daha. Sabahtan beri kaçınıcı soruşum bu bilmiyorum. Rıfat Amca'yla, benden bir yaş küçük kızı Funda gelecek. Dedem, "Belli olmaz," diyor, gülümseyerek bana bakıyor.

"Çok mu özledin?"

"Yoo." Utanıyorum. Çok özlediğimi söyleyemiyorum. Dedem hâlâ bakıyor. Gözlerinde ocağın alevleri, dimdik bakıyor yüzüme. "Merak ettim," diyorum.

"Merak etmekte haklı olabilirsin," diyor birden. "Eğer bugün gelmeye kalktılsa, hiç iyi etmediler demektir."

Anlamadan bakıyorum dedemin yüzüne. Bir şey söylemiyor. Kulübenin çatısında uğuldayan fırtınanın sesi içimi ürpertiyor. Dedemin neden endişelendiğini az sonra anlıyorum ve içim buz gibi oluyor. Ona bakıyorum. Başını ağır ağır sallıyor. Yerinden doğrulup önce pencereye gidiyor, sonra da hiç korkmadan kapıyı açıp uzun uzun dışarsını dinliyor. Ulumalar daha net duyuluyor şimdi. Dedem kapıyı kapatıp dönüyor. Huysuzlanmaya başlayan keçinin başını okşuyor.

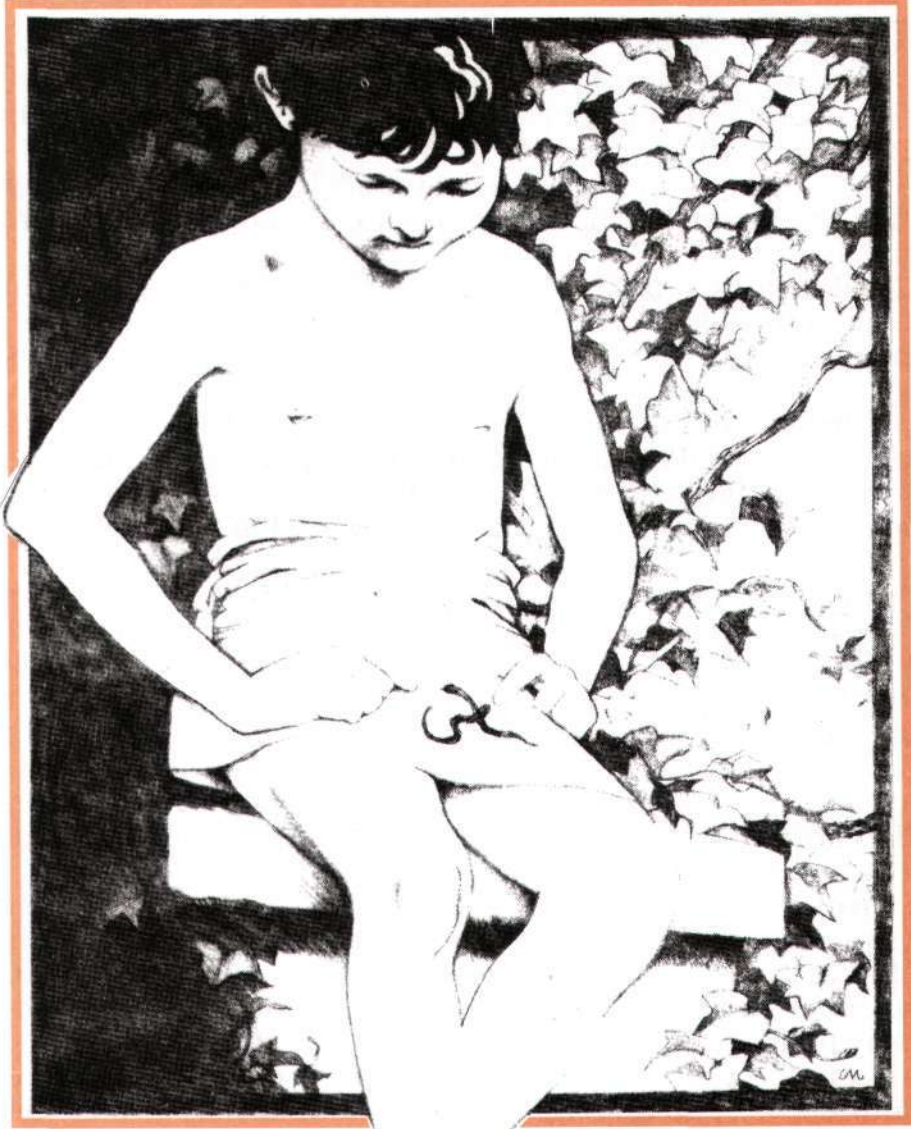
"Buraya gelirler mi?" diye soruyorum. Dedem elini omuzuma koyuyor. "Merak etme gelemezler," diyor. Beni sakinleştirmek için öyle söylediğini anlıyorum. Burası şehirden çok uzak. Kurtların, kışın yiyecek bulamadıklarında ve sürüler halinde dolaştıklarında insanlara da saldırdıklarını biliyorum. "Kurtların işi mi yok buraya gelecek?" diyor dedem. Bir yandan da göz ucuyla kapının arkasına astığı tüfeğine bakıyor.

Dedem bir şey söylemiyor. Kurtların, sipsivri dişleriyle camı kırmaya çalıştıkları gözlerimin önüne geliyor. Dedem elinde tüfeği durmadan ateş ediyor. Kurtlar bir türlü bitmiyor, vurulanlar da yeniden doğrulup saldırıyor. Kapıyı zorluyorlar. Ya oradan da girmeyi başarırlarsa? Dedemin kucasına sığıyorum bir çığlık atarak. Kapıyı zorluyorlar şimdi. Dedem kapıya gidiyor. "Sakin açma!" diye bağıriyorum. Dedem şaşkın bakıyor. Gözlerimi yumuyorum. Kapının açılırken çıkardığı ses, karları silkelemek için yere vurulan ayaklar. "Hoş geldiniz!" dedemin sesi bu. "Hoş bulduk!" Onlar! Yerimden fırlıyorum. "Yol kaygandı," diyor Rıfat Amca. "Yavaş geldik." Kapının önünde sarı kaplumbağa araba. Funda, kırmızı çizmeleriyle bana bakıyor. Boynuna sarılıyorum. Kurt ulumaları beni korkutmuyor artık.

MELAMPUS İLE YILANLAR

Öyle eski öyküler vardır ki, kimse ilk olarak kimin anlattığını bilemez. Tanrıların ve insanların öyküleridir bunlar, iyiliğin ve kötülüğün, hissettiklerimizin ve merak ettiklerimizin öyküleridir. Bunlar kulaktan kulağa aktarılarak gelen ve dünyamız kadar eski olan öykülerdir.

20

Resimler: Charles Mikolaycak

Mclampus ile yılanların öyküsü kulaktan kulağa aktarılarak günümüze kadar gelmiş en eski öykülerden biridir. Melampus, garip yaratıkların ve yerde sürünen hayvanların yaşadığı ve insanları korkuttuğu zamanlarda yaşamıştı.

Melampus'un kocaman ve güzel bir bahçenin içinde çok güzel bir evi vardı. Ağaçların kuytusunu yumuşacık sık çimenlerle kaplıydı. Melampus bu çimenlere oturur, kadife sesli kuşların ötüşünü dinlerdi hep.

Melampus'ların evinde çok sayıda hizmetçi çalışırdı ve bu hizmetçilerin tek işi de evin biricik çocuğu Melampus'a bakmaktı. Bir sabah bu hizmetçilerden ikisi soluk soluğa Melampus'un odasına koştu.

"Melampus!" diye haykırdı. "Sakın bugün bahçeye çıkma. Bir yılan ailesi çiçeklerinizin arasında yaşamak üzere bahçenize geldi."

"Onları gördük," dedi öteki. "Anne ve baba yılanı öldürdük."

"Ama yavruları yaşıyor," dedi birincisi. "Çalıların arasına kaçıp kayboldular."

Melampus yerinden sıçrayıp kapıya yürüdü. İki hizmetçi onu yakalayıp içerde kalması için yalvardı.

"Hayır!" diye bağırdı çocuk. "Onları görmeliyim. Anasız babasız iki yılan yavrusu bana ne yapabilir ki?" Çok atik ve hızlı davrandığı için, hizmetçiler onu yakalamadan bahçeye kaçtı ve yılan yavrularını aramaya koyuldu.

Çiçeklerin arasına tek tek baktı. Anne yılanla baba yılanın ölüsünü görünce çok üzüldü. Dizlerinin üzerine çöküp otların arasına baktı. Yavru yılanları birbirlerine sokulmuş halde buldu.

"Zavallı yavrular," diye fısıldadı. "Size kim bakacak şimdi?"

Onları kucağına aldı ve sessizce oturdu. Eliyle okşamaya başladı. Az sonra iki yılan da uyumuştı.

"Size ben bakarım," dedi usulca. "Sizin arkadaşınız olurum ve siz de benim."

Melampus onları büyük bir özenle ağaçların altındaki en sevdiği yere götürdü. Boş bir kuş yuvasından onlara yatak yaptı. Sonra da yiyecek aramaya gitti. Hizmetçiler Melampus'un yaptığını fark edince dehşete kapıldılar. "Onlara bakamazsın Melampus!" dediler. "Tıpkı onların anne babası gibi kötü ve çirkin olursun sonra. Gel onları öldürelim."

"Hayır," dedi Melampus. "Onları öldürmeyin. Onlar için yiyecek bulmama yardım edin."

"Büyüyünce onlar seni yiyecek ama..." dediler.

Melampus onları umursamadı. Bitkilerin küçük tomurcuklarından topladı, ufak böcekler yakaladı.

Melampus yavru yılanlara her gün baktı. Bir süre sonra yılanlar kendi yiyeceklerini elde etmeyi öğrendiler, ama yine de gitmediler. İlk yuvaları artık küçük geldiği için Melampus bir çukur kazıp içini otlarla kapladı. Yılanlarla burada saatlerce oynadı. Sonra birden konuşmaya başladı. Yılanlar anlıyormuş gibi ona baktılar.

"Sizinle oynamak çok güzel, arkadaşlarım. Şimdi benim öykülerimi dinleyin ve oyunlarımda bana katılın."

Bazen Melampus otlara yatıyor ve yılanlar göğsüne tırmanıp onu gıdıkladıkça gülmekten katılıyordu. Bazen çiçeklerin arasında saklambaç oynuyorlardı. Bazen de Melampus'un kucağında uyuyorlardı.

Günler geçti ve yılanlar büyüyüp çirkinleşti. Ama çocuk onları çirkin bulmuyordu. Ona göre yılanlar son derece nazik yaratıklardı. Çok seviyordu

onları. Yılanlar Melampus'u her yerde izliyordu. Yorulduklarında Melampus onları kucaklayıp boynuna asarak dinlendiriyordu.

Bir sabah Melampus onların yuvalarına giderken havanın serinliğıyle ürperdi. Kış yaklaşıyor olmalıydı.

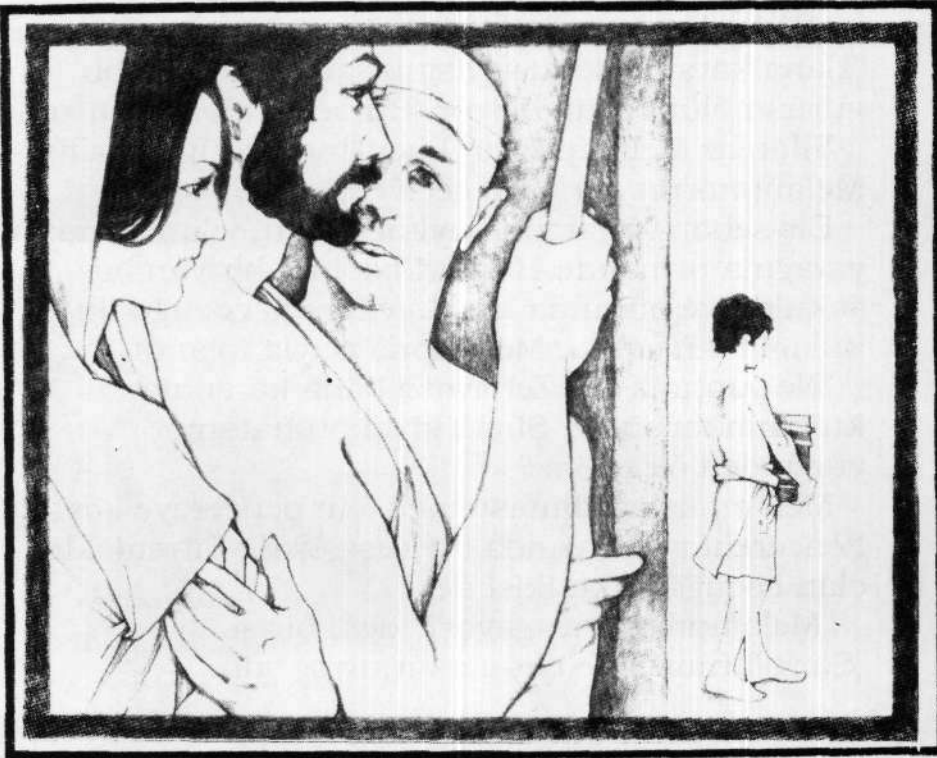
"Burası sizin için fazla soğuk olacak," dedi. "Sizi ısıtacak bir yol bulmalıyım."

Bütün bir gün boyunca Melampus bir çözüm aradı. Sonunda buldu. Yılanları yanına çağırıp anlattı.

"Dinleyin. Bir kutu bulup içini pamukla kaplayacağım. Tıpkı yuvanız gibi yumuşacık olacak. Kutuyla birlikte sizi odama götüreceğim; böylece hep birlikte olacağız.

Melampus kutusunu yapmaya başladı. Hizmetçiler onu izleyip hemen ailesine koştı.

"O iğrenç yaratıkları eve sokmasına izin

vermemelisiniz," dediler.

"Yılanlar iğrenç," dedi Melampus'un annesi. "Ama oğlumu mutlu ediyorlar. Onlar gelmeden önce öyle yalnızdı ki."

"Ama bu yılanlar onu öldürecek," dedi hizmetçilerden biri.

"Sanmam," dedi Melampus'un babası. "Ona her zaman çok iyi davranıyorlar. Rahat bırakın çocukcağızı."

Hizmetçilere tabii ki bu durumda söyleyecek söz kalmadı. Bu nedenle bir daha bu konuda hiçbir şey söylemediler.

İlk kar düştüğünde Melampus yılanları söylediği şekilde odasına getirdi.

Yılanlar odanın içinde avlanamayacakları için Melampus onlara küçük kurbağalar ve kertenkeleler getirip yemelerini izledi. Çatallı dilleri dışarı fırlıyor ve küçük yaratıklar ölüyordu. Melampus bunu görünce çok korktu.

"Ne kadar korkunç dilleriniz var," dedi onlara. "Bana karşı ne kadar iyisiniz, ama dilinizin bir vuruşu ölüm getirebiliyor. Bu beni çok korkuttu."

Yılanlar Melampus'un kucağına kıvrılıp uyudu. Melampus'un korkusu geçiverdi.

Bir sabah Melampus uykudayken, yılanlar onun yatağına tırmandı. Her biri başının bir yanına sokuldu ve bir anda her iki yılan da çocuğu iki kulağından soktu. Melampus acıyla uyandı.

"Ne yaptınız siz! Zehirinizi bana karşı hiç kullanmamıştınız. Şimdi sizin bu hatanız yüzünden öleceğim."

Melampus yardım istemek için pencereye koştu. Pencerenin pervazında iki kuş gördü. Titremekte olan çocuğa baktı ikisi de.

"Melampus niye ağlıyor?" dedi birisi. "Şarkılarımız bile neşelendirmiyor onu."

Öteki kuş yavaşça fısıldadı. "Ölmekten korkuyor. O iki yılan onu çok korkuttu."

"O yılanlar kırbaçlanmak," dedi birinci kuş.
"Zaten hiçbir zaman sevmedim yılanları."

Melampus kulaklarına inanamadı. Kuşların dilinden anlıyordu. Ona bakıyorlardı. "Siz mi konuştunuz, yoksa ben aklımı mı oynatıyorum?" dedi Melampus onlara. "Az önce benim hakkımda konuştuğunuzu duydum."

"Sen ve çirkin arkadaşların hakkında konuşuyorduk," dedi kuşlar. "Nereden bildin?"

Melampus hâlâ yatağın üzerinde duran yılanlara döndü. Bir tanesi konuştu. "Korkma, sevgili arkadaşımız. Sana zarar vermeyi asla istemedik."

"Benimle mi konuşuyorsunuz?" diye çığlık attı Melampus. "Siz konuşuyorsunuz ve ben sizi anlıyorum!"

"Bize çok iyi davrandın, Melampus," dedi yılan. "Sana bir şeyler vermek istedik ve kulaklarını açtık. Artık bütün uçan ve sürünen yaratıkların

dilinden anlayacaksın. Bu sana bizim gitmeden önce vermek istediğimiz küçük bir teşekkür armağanı."

"Gitmek mi? Niye gidiyorsunuz ki?"

"Melampus, bütün yaratıklar kendi çevrelerinde yaşamak zorundadır. Biz burada, senin evinde sonsuza dek kalamayız. Kalırsak ölürüz."

"Ama siz benim arkadaşlarımsınız," diye hıçkırdı Melampus. "Yine yalnız kalacağım. Lütfen gitmeyin."

Kendini yatağa attı ve yılanları başlarından tutarak kalmaları için yalvardı.

"Melampus, lütfen üzülme. Üzülme, çünkü artık yalnız değilsin. Sana verdiğimiz bu yetenekle her yerde dostlar bulacaksın kendine."

"Ağaçlarımızdaki kuşlar bile seninle arkadaşlık edecek artık," dedi öteki yılan. "Görüyorsun Melampus, anlamak yalnızlığa çaredir."

Melampus bu sözlerle biraz rahatlamıştı. O gün akşama kadar konuştular. Yılanlar çocuğa ormandaki yaşamlarıyla ilgili ilginç öyküler anlattı. Daha önce bilmediği birçok şey öğrendi Melampus. Karla kaplı bahçeye karanlık çöktüğünde iki yılan genç arkadaşlarıyla vedalaştı. Melampus ayışığının altında ormanın derinliklerine süzülüp giden arkadaşlarının ardından bakakaldı.

Sonraki yıllarda Melampus arkadaşlarının ona söylediklerinin doğru olduğunu öğrendi. Bahçedeki kuşlarla ve öteki hayvanlarla konuşmayı öğrendiği için bir daha hiç yalnız kalmadı. Bu sihirli gücü sayesinde insanlar bir tanrı gibi ona taptı. Böylece Melampus'un öyküsü de, öteki tanrıların öyküleri gibi unutulmadan günümüze kadar geldi.

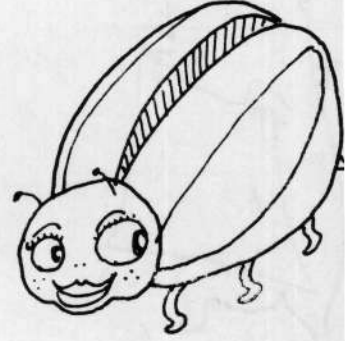
Tomuzlan Hanım

Anlatan:

Şaziye Özçalışkan

Yazan:

Şeyda Özçalışkan

BİR ZAMANLAR bir Tomuzlan Hanım varmış. Bir gün canı sıkılmış. "Yalnızlıktan usandım," demiş. "Gideyim de kendi kendime bir koca bulayım."

Yola çıkmış, yavaş yavaş giderken Sıçan Bey'e rastlamış. Sıçan Tomuzlan'ı görünce:

"Nereye gidiyorsun, Tomuzlan Hanım?" demiş.

Tomuzlan Hanım sinirlenmiş. "Tombul tombul olasın da, tombul suya düşesin," demiş. "Niye Tomuzlan Hanım diyorsun?"

"Ya ne demeliyim?" demiş Sıçan Bey.

"Saçı uzun Server Hanım

Beş bölüklü Mercan Hanım

Nereye gidiyorsun? desene," demiş Tomuzlan Hanım.

Sıçan o zaman,

"Saçı uzun Server Hanım

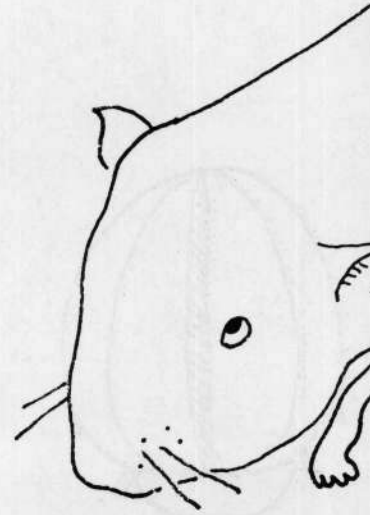
Beş bölüklü Mercan Hanım

Nereye gidiyorsun?" demiş.

"Koca aramaya," demiş Tomuzlan. "Ee, öyleyse bana varır mısın?" diye sormuş Sıçan Bey.

"Sana varırsam, suç ettiğim zaman beni nasıl döversin?" diye sormuş Tomuzlan Hanım.

"Kuyruğumla gözüne kalın kalın sürme çekerim,"

"Kuyruğumla gözüne kalın kalın sürme çekerim," demiş Sıçan Bey.

"İyi o zaman ben de sana varırım," demiş Tomuzlan Hanım.

Böylece Tomuzlan Hanımla Sıçan Bey evlenmiş. Aradan bir süre geçince elbiseleri kirlenmiş.

Sıçan Bey, "Hadi dere kenarına gidelim de şu çamaşırları yıkayalım," demiş. Ceviz kabuklarından birini Sıçan omzuna almış, birini de Tomuzlan, dere kenarına inmişler. Sıçan Bey ocağı kurmuş. Tomuzlan Hanım'ı orada bırakmış. "Sen," demiş, "çamaşırı yıkayadur. Ben de bey evinden gidip sucuk bastık getireyim."

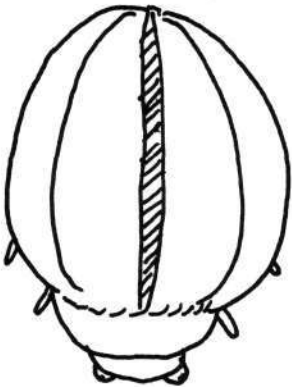
"Olur," demiş Tomuzlan Hanım, işine koyulmuş.

Sıçan Bey gidedursun, Tomuzlan Hanım su alırken küllüğe düşmesin mi! Beri çabalamış, öte çabalamış, bir türlü çıkamamış. Bir de bakmış yoldan atlılar geçiyor, hemen seslenmiş:

**"Tıkır tıkır atlılar,
Tıkırtısı tatlılar,
Bey evine varasınız,
Pendir, çörek yiyesiniz.
Sıçan Bey'e diyesiniz:
Saçı uzun Server Hanım,
Beş bölüklü Mercan Hanım
Küllüğe düştü diyesiniz."**

Atlılar, nereden geliyor diye merak edip, bu sesi dinlemişler. Ses bir daha tekrarlamış:

**"Tıkır tıkır atlılar,
Tıkırtısı tatlılar,
Bey evine varasınız,
Pendir, çörek yiyesiniz.
Sıçan Bey'e diyesiniz:
Saçı uzun Server Hanım,
Beş bölüklü Mercan Hanım
Küllüğe düştü diyesiniz."**

Atlılar kararsızlık içinde yollarına devam etmişler. Bey evine varıp peynir, çöreklerini yedikten sonra akıllarına bu ses gelmiş. "Bey," demişler, "Biz dere kenarından geçerken şöyle bir ses duyduk:

**Tıkır tıkır atlılar,
Tıkırtısı tatlılar,
Bey evine varasınız,
Pendir, çörek yiyebilirsiniz.
Sıçan Bey'e diyesiniz:
Saçı uzun Server Hanım,
Beş bölüklü Mercan Hanım
Küllüğe düştü diyesiniz."**

Sıçan Bey de tam bu sırada sandıklardan sucuk-bastık çalıyormuş. Atlıların sözlerini duyar duymaz koşmuş dere kenarına. Gelmiş ki Tomuzlan Hanım neredeyse boğulacak.

"Ver elini bekerek," demiş.

"Yok ben sana küserek," demiş Tomuzlan Hanım.

"Ver elini bekerek," demiş tekrar Sıçan Bey.

"Yok ben sana küserek," demiş Tomuzlan.

"Ver elini bekerek," demiş Sıçan Bey bir kez daha.

Yok ben sana küserek," deyince Tomuzlan Hanım, Sıçan Bey kızmış. Sinirlenip küllüğe bir tekme atmış. Tomuzlan Hanım da orada hemencecik boğuluvermiş.

Tomuzlan: Sert kabuklu bir böcek

Bölüklü: Örgülü

Sucuk-Bastık: Üzüm suyundan yapılan bir tür tatlı

Küllük: İçinde kül söndürülen çamaşır yıkama havuzu

Pendir: Peynir

Bekerek: Sevgi sözü

GÜL HANIM'IN ANNESİ

Memduh Şevket Esendal

ANASI BABASI ile birkaç gündür, Ankara'nın bir otelinde oturuyorlar. 5 ya da 6 yaşlarında, ince, pek sevimli, tatlı, yaramaz bir kızcağız. Sabahtan akşama kadar belki otuz defa, belki kırk defa, otelin merdivenlerini inip çıkıyor, her yeri dolaşıyor. Otelin sahiplerini, aşçıları, müşterilerini, herkesi tanıyor. Kendisini tutmak, sevmek isteyenlerden kaçıyor, konuşmak isteyen olursa hemen dost oluyor. Lokanta müşterisi hanımlardan kendi kendine tanıştığı, konuştuğu, dostluk ettiği hanımlar var! Onların davetlerini kabul ediyor, onlarla oturup yemek yiyor, onlara adını, kim olduğunu, babasını anasını anlatıyor. Burada niçin oturduklarını söylüyor. Burada hangi odada oturuyorlar, İstanbul'daki komşuları kimlerdir, ağabeyleri hangi okula gidiyorlar, babası ne zamandan beri burada, nereye gidecek, Ermeni matmazellere, bakkal Hacı'ya, kapı önünden geçen dilencilere, kendi bebeklerinin hikayelerine kadar hepsini anlatıyor.

Otelde tanıdıkları içinde en çok sevdiği Edibe Hanım; kendi kendine bulup dost olduğu bir genç hanım. Ona tanıtılmak için bebekler, lokantaya kadar iniyorlar, takdim olunuyorlar; "Bunun adı Gül Hanım! Bunun Melahat..." Eğer bebeklerin adı değişmiş ise (bebeklerinin adlarını değiştirmekten hoşlanıyor) yeni adları ile beraber eskileri de haber veriyor. Sonra İstanbul'daki evlerinin hikayeleri ile anıları anlatılıyor: "Ayşe Abla parmağını kapıya sıkıştırmıştı, onu hekime yollamışlar; Ayşe Abla

ağlamış. Fatma gece merdivenlerden inerken bir gölge görmüş, bu cindir demiş, hemen odasına kaçmış... Hikmet'in kulağı ağrımış."

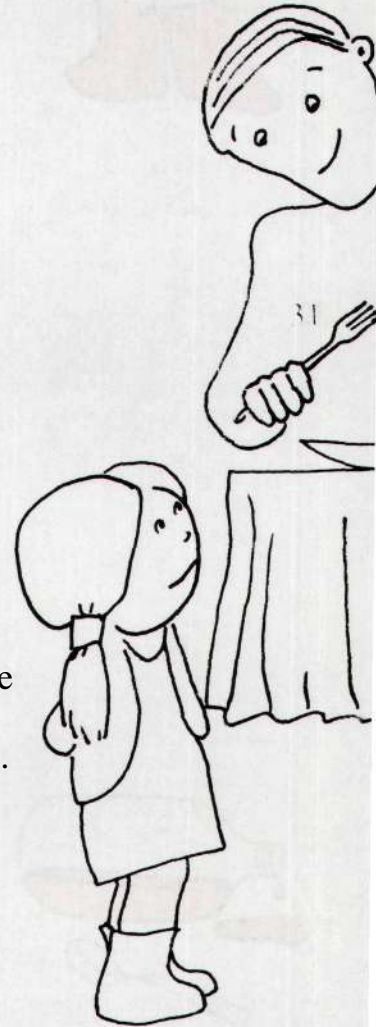
Anlattıklarını, çok çocukça, çok tatlı anlatıyor. Sanki onun tanıdıklarını herkes tanıyormuş, sanki onun sevdiklerini herkes seviyormuş gibi konuşuyor. Kendi anlatacaklarını bitirdikten sonra, karşısındakilere soruyor: "Siz bu otelde mi oturuyorsunuz? Adınız ne? Niçin yemek yemiyorsunuz?" Eğer anlamadığı cevaplar verirler, ya da onun gönlünü yaralayacak bir latife ederlerse hemen kaçıyor, sokulmuyor ve bütün çocuklar gibi kendini sevenleri pek güzel seçiyor ve tanıyordu.

Çokları onu seviyorlar. Lokanta kapısından, dudaklarında herkesi avlayan sevimli, yaramaz gülümsemesiyle göründü mü, hemen her yerden sevgiyle karşılanıyor, çağrılıyordu. Masaların arasından sıvışarak anasının, babasının yanlarına gidiyor. Yakın tanıdık Beylerden yanına gelenler, hatırını soranlar da oluyordu.

Garsonlara yüz vermiyor. Tutmak isterlerse kaçıyor. Kaçamazsa tırmalıyor. Ortalıkta kimselerin bulunmadığı saatlerde, odalarına çıkıyor, Gül Hanım'ı uyutuyor. (Daima, en yeni ve en sevdiği bebeğinin adı Gül Hanım'dır.) Ona yemek yediriyor, elbiselerini değiştiriyor, ilaç içiriyor; kendisine ne yapıyorlarsa o da Gül Hanım'a yapıyor. Anasının dalgınlığına getirebilirse, bir aralık kaçıp, kapı önüne inmek de var!

Babası memur bir adam. Gündüzleri bulunamıyor. Anası, otelin hemen her saatinde boş olan üst kat salonunda, arkasını kış güneşine vermiş, bir iş işliyor. Kız geziniyor, bebeklerini kanepenin üstüne sıralıyor. Yahut çocuklarını kucağına alıyor, kağıt şemsiyesini açıyor, geziniyor, bebeklerle konuşuyor.

Bir gün böyle dalgın oynarken, anası onun elini

bağlı gördü, merak etti.

"Gel bakayım, ne oldu parmağına? "

"Kesildi..."

"Nerede kestin? Getir bakayım! "

"Yok anne, oyunda kesildi."

"Doğru söyle..."

Parmağını çözdüler, hiçbir şey yok.

"Parmak kesilmesi de oyun olur mu? Nereden aklına geldi?"

"Dün Seher parmağını kesmedi mi? "

Dün, hizmetçi kız parmağını kesmişti, Gül Hanım'ın annesi de onu görmüş özenmiş... Tekrar parmağını bağladılar, gene bebekleriyle oynamaya başladı, yattıkları odaya girdi. Aradan bir zaman geçti, hiç ses yok! Gül Hanımla annesi odada ne yapıyorlar? İkisi de uyudular mı? Çünkü çok defa böyle oluyor, Gül Hanım'ı uyuturken annesi de uyuyup kalıyordu.

Kızın anası sofradan seslendi:

"Gül Hanım'ın annesi! Ne yapıyorsunuz orada? "

"Hiç anne, temizliyorum."

"Ne temizliyorsun?"

"Gül Hanım balık yağını döktü de..."

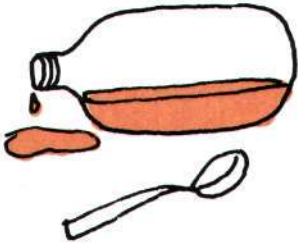
"Nereye döktü?"

Kadın hemen işini bırakıp odaya koştu. Gül Hanım'a balık yağı içirilmek istenilmiş, şişesi bulunmuş, kaşığa konulmuş yahut konulmak istenmiş, bu arada şişe devrilmiş, balık yağı yere dökülmüş ve annesinin kanepede üstünde serilmiş duran elbisesi de lekelenmiş.. Ne yapmalı! Gül Hanım'ın annesi, temizlemek istemiş, havlunun ucunu kısaltmış, ipek entari silinmiş. Annesi seslendiği vakit, daha da siliniyormuş...

Kadın kızar, üzülür. Kızına çıkışır:

"Ama sen artık sahidenden de arsız oldun," der.

"Görüyor musun şu yaptığın işleri?.. Ben şimdi ne

yaparım, başka elbisem de yok! Yemeğe ne ile inirim? Canım, sen ne için kendi bebeklerinle oynamıyorsun da her yeri karıştırıyorsun?"

"Gül Hanım balık yağı içecekti..."

"Sen deli mi oldun? Hiç bebek balık yağı içer mi? "

"Sahiden değil anne."

"Yalandan olsun. Balık yağı şişesiyle oyun olur mu?"

"Azıcık içirdim."

"Sürme ellerini üstüne. Bak buraları da berbat. Bilsem, şu seni şeytanlar mı dürtüyor! Dur, çıkarayım onları arkandan. Ben seni İstanbul'a alıp götürեյլմ, bir daha hiçbir yere çıkarmayayım da, sen de görürsün... Senin gibi pis hanımları kimse sevmez..."

Annesi darılır, azarlar. Üst baş temizlenir, değiştirilir. O gece yemekte Edibe Hanım'ı buldu. Ona anlatıyordu:

"Biz artık İstanbul'a gidiyoruz."

"Yaa, neden böyle? "

"E, ne yapalım. Annemin başka entarisi kalmadı. Esvapları İstanbul'da..."

"Ya, demek beni bırakıp gidiyorsun!"

"E, annemin entarisine balık yağı döküldü."

"Vah vah, leke olmuştur."

"Oldu. Gül Hanım balık yağı içiyordu, şişe devrildi."

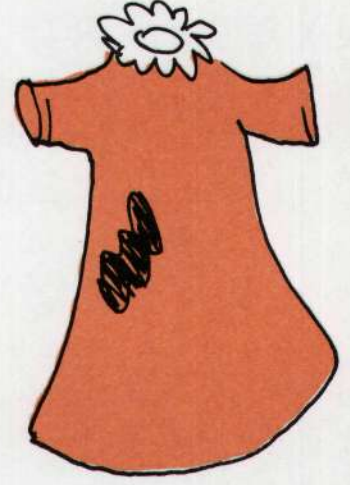
"Haaaa, desene şunu sen döktün! Ah, seni ah!

Gördün mü bir kere yaptığın işi!"

"Ben yıkayacaktım, annem bırakmadı."

"Ne yapsın, elbette bırakmaz."

Çocuğun dediği doğru çıktı. Ana kız otelden gittiler. Erkek yalnız kaldı. Bu iki hanım yerlerini boş bıraktılar. Gözler, epeyce zaman kırmızı beresi, beyaz örme hırkası, kumral saçları, güzel parlak gözleri olan bu incecik, küçük hanımı aradılar.

İPUCU BİZDEN ÇÖZÜMÜ SİZDEN

Turan Yüksel

Üst katta oturan Esat Amca: "En çok hangi dersi seviyorsun?" diye sorduğunda: "Boş geçen dersi çok seviyorum," dedim. Zaten bu soruyu kim sorsa aynı yanıtı veriyorum. Herkes gibi o da gülümseyerek: "Yani müziği mi, matematiği mi, Türkçeyi mi, Fen Bilgisini mi, resmi mi seviyorsun?" diyerek derslerin adını sıraladı. "Matematiği," dedim. Şöyle iki F'li bir 'afferin' alınca: "Ama ben matematiğin boş geçen dersini seviyorum," dedim. Esat Amca işaret parmağını burnuma dayadı. "Seni gidi seni... Benimle dalga mı geçiyorsun?" dediğinde: "Hayır, doğru söylüyorum. İsterseniz niçin sevdiğimi anlatayım," dedim. "Anlat bakalım," demesini bile beklemeden başladım: "Bir gün okulda zil çalmış sınıfa girmiştik. İlk dersimiz matematikti. Bekledik, öğretmenimiz gelmedi. Komşu sınıflardan ses gelmiyordu. Çünkü öğretmenleri sınıfa girmiş, derse başlamıştı. Sınıf başkanımız kapıyı kapattı, yoklamayı yaptı. Herkes defterini kitabını çıkarmış, yanındakiyle konuşmaya dalmıştı. Sınıf başkanı: "Öğretmenin geleceği yok. Ne yapalım?" Bizim geveze Fırat hemen atıldı: "Yarışma yapalım." Herkes 'Evet, evet,' diye onayladı. Sinan tahtanın önüne geldi. 'Evet, yarışır öncüsü benim işte anlatıyorum:

'Babam anlatmıştı... Bir yıl Harput'ta öylesine bir kış olmuş ki, neredeyse her şey donmak üzereymiş. Babamların oturduğu evin damındaki bir kedi yandaki evin damına atlamak istemiş. Atlamış da. Ama, orta yerde donmuş kalmış. Bahar gelince buzlar çözülmüş. Kedi yere düşmüş, yürüyüp gitmiş.' Sınıftan bir alkış koptu. O yerine oturdu, Selim tahtaya geldi: 'Arkadaşlar, benim babam da şunu anlatmıştı:

Babamla annem tarlada çalışıyorlarmış. Bakmışlar ki bir uçak üzerlerine doğru geliyor. Ürkerek bakmışlar. Pilot eğilmiş ve başını çıkarmış. 'Benzinim bitti, biraz benzin bulur musunuz bana?' demiş. Babam da çakmağını çıkarmış. Çakmağındaki benzin uçağın benzin deposuna dökmüş (o zamanlar benzinli çakmak kullanılmış). Benzini alan uçak uçmuş gitmiş.' Selim anlattığını bitirmişti ki yavaşça sınıfın kapısı açıldı, müdür muavini içeri girdi. "Ne yapıyorsunuz çocuklar?" dedi. Sınıf başkanı: "Yarışma yapıyoruz," dedi. Müdür muavini: "Problem çözme yarışması mı yapıyorsunuz? Çünkü dersiniz matematik," deyince, sınıf başkanımızın başı öne eğildi. Müdür muavinimiz de: "Aferin çocuklar! Matematik öğretmeniniz rahatsız. Bugün gelemeyecek. Siz yarışa devam edin," diyerek kapıyı kapatıp gitti.

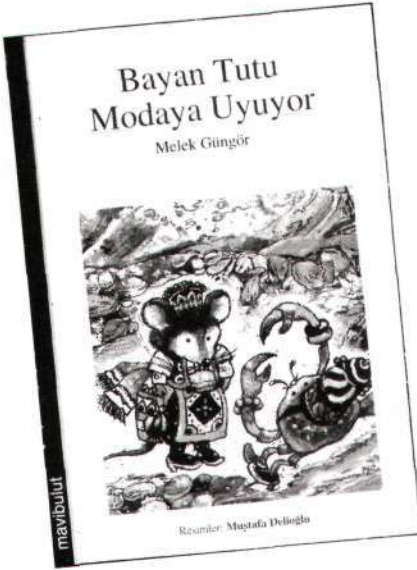
Evet, sevgili arkadaşlar, bilin bakalım yukarda anlatılan olayda geçen yarışma ne yarışması? Bilemediyseniz, size bu sorunun yanıtı olan bir bilmece soralım. Çünkü sorduğumuz bilmecenin yanıtı da aynı.

Bir değirmen taşı suda yüzüyor.
 Üstünde üç kişi oturuyor.
 Biri kör, biri kötürüm,
 Biri çıplak.
 Kör: Bir tavşan görüyor,
 Hemen izini sürüyor.
 Kötürüm, onu yakalıyor,
 Çıplak koynuna giriyor.

Yarışmanın konusu neyse bilmecenin karşılığı da aynı,
 Bildiniz değil mi?
 Hoşçakalın...

Geçen bilmecenin yanıtları:

Yağ, domates, yumurta, tuz, ekmek

Bayan Tutu Modaya Uyuyor

Melek Güngör * Res.: Mustafa Delioğlu * Mavibulut Yayınları * 1. Basım: Ekim 1993, 12 Sayfa * 19.5 x13.5 * 1. Hamur Kağıt * siyah-beyaz iç resimler * 15.000TL

Melek Güngör, sekiz çocuklu bir ailenin yedinci çocuğu. Rize'nin güzel kasabası Pazar'da doğdu. Daha sonra, ilkokul üçüncü sınıfı bitirinceye kadar, çok güzel bir şehir olarak anımsadığı Trabzon'da kaldılar.

Eğitiminin bundan sonrası Ankara'da geçti. Ankara Kız Lisesi ve Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nin Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi.

Batman Lisesi'nde Fransızca öğretmeni olarak hayata atıldı. Daha sonra Ankara'da bir bakanlıkta tercümanlık yaptı. Halen İstanbul'da bir tercüme bürosunda çalışıyor. Melek Güngör Fransızca'nın

yanısıra İngilizce de biliyor. Söylediğine göre İngilizce'yi yalnızca bilimkurgu 36 romanları okuyabilmek için öğrenmiş. Gençlere yönelik bir dizi film senaryosu 1989 yılında TRT'nin üçüncülük ödülünü kazandı. Bir yığın çocuk öyküsü ve birkaç senaryo yazdı. Bunların bir kısmı Kırmızı fare'de yayımlandı. Çocuk öyküleri daha çok doğa sevgisi ile dolu, çünkü çocukların doğayı pek çok sevdiklerini ve büyüklerin onu acımasızca tahrip etmelerine çok fazla seyirci kalmayacaklarını iyi biliyor ve onlara güveniyor.

Bayan Tutu Modaya Uyuyor, Melek Güngör'ün yayımlanmış ilk kitabı. Fındık Kitaplar Dizisinin de dördüncü kitabı. Modaya uymak insanın başına neler getirebilir hiç düşündünüz mü? Mustafa Delioğlu'nun güzel çizgileriyle birlikte zevkle okuyabileceğiniz bir kitap. İşte size kitaptan bir bölüm. Hepinize güzel okumalar.

..."Bayan Tutu'nun Bayan Yengeç Pava'dan görerek tarla fareleri arasında başlattığı yan yan yürüme modası, yaşadıkları tarlada ilginç görüntülere neden olmaya başlamıştı. Yiyecek ararken, oyun oynarken ve küçük gezintilerde, bu yürüme şekli yüzünden oldukça zor anlar yaşıyor ama bunu hiç önemsemiyorlardı. Bu arada kendileri gibi yürümeyen aptal fare ile alay etmekten de geri kalmıyorlardı ama, o buna hiç aldırış etmiyordu." ...

(Bu kitabı kitapçınızda bulamıyorsanız bize yazın veya telefon edin. Unutmayın, Kırmızıfare aboneleri olarak bizden yüzde yirmi indirimle kitap alma hakkınız var.

MAVİBULUT YAYINLARI 1994

KDV dahil fiyatı

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLER DİZİSİ

Artık Kendim Boyayabilirim * <i>Fatih Erdoğan</i>	25.000.-
Artık Kendim Çizebilirim * <i>Fatih Erdoğan</i>	25.000.-

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) * <i>Aytül Akal</i>	115.000.-
Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli) * <i>Aytül Akal</i>	115.000.-
Kırçıl Horoz (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	55.000.-
Demet'in Bahçesi (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	55.000.-
Kedi (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	20.000.-
Balık (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	20.000.-
Köpek (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	20.000.-
Kuş (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	20.000.-
Kanaryamın Öyküsü (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	45.000.-
Al Takkeli Dev... (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	45.000.-
Aç Tırtıl * <i>Erk Carle</i>	45.000.-

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

Pufpuf Ayı Bal Peşinde * <i>A. A. Milne</i>	15.000.-
Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri * <i>A. A. Milne</i>	15.000.-
Park, Peri ve Belediye Başkanı * <i>Dilek Aykul Bishku</i>	15.000.-
Bayan Tutu Modaya Uyuyor * <i>Melek Güngör</i>	15.000.-
Gökyüzündeki Tuhaf Delik * <i>Dilek Aykul Bishku</i>	15.000.-

KİTAP KURDU DİZİSİ

Küçük Prens (Ciltli) * <i>A. Exupery</i>	68.000.-
--	----------

DERGİLER

KIRMIZIFARE (aylık dergi)	20.000.-
1 yıllık abonelik	200.000.-
Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ (2 aylık dergi)	25.000.-
1 yıllık abonelik	125.000.-

DOSTLARIMIZ DİZİSİ

Köpeğiniz ve Siz * <i>Emel Tezcan, Filiz Ateş Anç</i>	120.000.-
---	-----------

KİTAP
OKUYAN ÇOCUK
EN İYİ
DAHA
ARKADAŞTIR

